

14 e trefaldighet 2017 3 årg.

För en vecka sedan fick jag vara med om den stora glädjen att uppvakta min äldsta dotter som fyllt 40 år. Och en hel räcka av minnen passerade revy. 40 år är en lång tid och relationerna har naturligtvis mognat och stärkts under de åren.

Det är utifrån personliga relationer som Jesus talar, när han förbereder sina lärjungar när de nu ska vara kyrka. När Jesus säger orden i evangeliet har han inte i sitt jordiska liv fyllt 40 och kom aldrig att göra det heller. Och han hade inga barn, så långt vi vet.

Men vi kan ana att Jesus hade en djuprelation till lärjungarna, hans medvandrare, som Han endast hade umgåtts med i tre år. Ändå var som söner och döttrar för honom. Som hans egna barn eller syskon. Och han som skriver det evangelium vi nyss läste, Johannes, var en ung man, kanske bara en skägglös pojke, som kallar sig ”den lärjunge som Jesus älskade”. Som ett pappa-son förhållande.

Och orden vi hörde är som delar av en födelsedagsfest: Kyrkans födelsedag.

Och idag ska predikan handla om kyrkan och enhet och hur enheten byggs. Det är inte så ofta vi predikar om kyrkan men idag på kyrkovalets och enhetens söndag är det väl lämpligt...

När Jesus ska ge uppdraget att föra Gudsriket vidare får vi följa med in i ett personligt rum. Inte till chefsens kontor. Allt börjar i rummet där man just hade firat nattvard. Som en familjär måltid.

Hans totala överlämnande till lärjungarna av det vi har kommit att kalla kyrkan har inga drag av en organisation, utan strålar relation från början. Det är grunden för kyrkans enhet.

Talet Jesus håller kallas oftast för Jesu avskedstal. Som om något höll på att ta slut. Men egentligen är det här allt börjar. Talet som fogar in lärjungarna i en kedja av gemenskap. Och talet borde snarare heta Jesu framtidstal eller Jesu samtidstal än avskedstal.

Kyrkans enhet bygger på en relation. En gemenskap kring ett bord och en kärlek till världen. Så älskade Gud världen står i början av Johannes evangelium. I slutet kommer påminnelsen av att Jesus sänder sina älskade vänner till den blommande och hotade värld, som Gud älskar.

En dag som denna, när vi röstar om ansvaret i vår del av den världsvida kyrkan kan det vara angeläget att påminnas om att kyrkan aldrig finns till för sin egen

skull och inte behöver bli en mäktig organisation. Utan att det är på grund av Guds kärlek till världen som kyrkan finns.

Till sina lärjungar, till Dej och mej ger Jesus ordens och handlingarnas styrka. Tänk vilken otrolig tillit som måste ha strålat ur Jesu ögon när han tittade på sina lärjungar och gav dem uppgiften att ge Gudsrikets kärlek vidare. Nu ställer sig Jesus framför Dig och tittar på Dej med kärlekens ögon in i Din personlighet. Antingen Du blivit 40 år eller mer eller mindre ...

Jag tror att en av de viktigaste byggstenarna i det egna livet och kyrkans liv är rutiner. Goda rutiner.

Och relationerna behöver rutiner. Min pappa brukade alltid i min barndom ringa till sin gamla mamma på söndagsmorgnarna och prata en stund med henne. Och vi ärvde den goda rutinen. När min pappa blev ensam och gammal besökte vi honom på vår lediga dag. Ovärderliga stunder som fortfarande ger mej kraft.

Jag tror att det också är så med kyrkan och kyrkobesöken: De är inte jippon som vi anställda ordnar för att dra publik utan att hitta till Mässan regelbundet är rutiner vi får med och eller bygger upp som punkter att hämta styrka ur.

Jag vet inte vad Du har för morgonrutiner, men jag lyssnar ofta på ” Tankar för dagen” i P1. Och ibland får man med sig små guldkorn: Jag ger Dej gärna vidare ett av de kornen: Det var Ing-Marie Wieselgren som är psykolog som sa: ”Mjuka värden kräver hårt arbete.” Jesus visste vad kyrkan fått sig anförtrott: Det hårda arbetet att ge ord och plats och praktiska handtag åt mjuka värden. Varje dag. I varje möte.

Och vi tränas till det i varje Mässa. Det är ingen tom ritual att räcka varandra handen strax innan nattvarden och önska varandra Herrens frid. Just då är vi Jesu hand och Jesu ord och Jesu ögon, som säger och räcker Guds rike till varandra. Och ser Gudsriket i varandra. En träning att ge mjuka värden i alla vardagens möten.

Jesu gav Guds rike till lärjungarna i nattvardsrummets förtätning.

Och jag tänker på ett ovanligt ord som vi använder i varje nattvardsbön: Åminnelse.

Gör detta till min åminnelse.

Inte till minne av. Det är verkligen inget avskedstal och nattvardsmässan är ingen minnesstund. Åminnelse är en aktualisering av en faktisk närvaro, som

bygger kyrkans enhet. Nattvarden är ett framtidstal och samtidsord. Ord som bygger Guds rike nu.

Att fira nattvard ofta är världens bästa rutin.